

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **Ing. M. S.**, zastoupen JUDr. Lenkou Rivolovou, advokátkou se sídlem Na Truhlářce 1455/13, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2023, č. j. 35786/23/5200-10421-712985, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2024, č. j. 62 Af 1/2024-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval zejména otázkou výkladu pojmu společně hospodařící domácnost (§ 21e odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů) v souvislosti s uplatněním slevy na manžela [§ 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů] za dobu, kdy tento manžel projevil vůli s daňovým poplatníkem již

domácnost nesdílet. Vyjádřil se také k otázce výkladu téhož pojmu pro účely daňového zvýhodnění na vyživované dítě (§ 35c odst. 1 zákona o daních z příjmu) v případě úzkého rozsahu styku daňového poplatníka s dítětem.

[2] Finanční úřad pro Kraj Vysočina doměřil žalobci dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017 daň ve výši 8 788 Kč společně s penále ve výši 1 757 Kč. Žalovaný odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítl. Žalobce podle nich neprokázal splnění podmínek pro uplatnění daňového zvýhodnění na dítě a uplatnění slevy na manželku od 1. 6. 2017.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, kterou krajský soud zamítl. S ohledem na vůli zákonodárce lze podle něj pojem *společně hospodařící domácnost* vykládat stejně jako pojem *domácnost* ve smyslu § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a judikatury Nejvyššího soudu k němu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2301/2012, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2013/2009). Existenci společně hospodařící domácnosti je proto třeba zkoumat s ohledem na samotný projev vůle osob být jejím členem, neboť nikdo nemůže žít ve spotřebním společenství proti své vůli. Krajský soud proto aproboval závěr žalovaného, že manželka žalobce s ním vedla společně hospodařící domácnost pouze do května 2017, neboť od 15. 5. 2017 činila kroky, které měly za cíl společné soužití se žalobcem ukončit [podání trestního oznámení z důvodu obvinění žalobce z přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí, uzavření (pod)nájemní smlouvy a návrh na prodloužení vykázaní žalobce ze společného obydlí], a tedy projevovala vůli s ním dále ve společně hospodařící domácnosti nesetrvávat. Na to nemá vliv skutečnost, že k faktickému odstěhování manželky žalobce došlo až 21. 7. 2017, ani to, že vykázaní žalobce bylo v soudním přezkumu shledáno nezákonným. Za červen a červenec 2017 proto podle krajského soudu žalobci nepříslušela sleva na manželku.

[4] Krajský soud dále uvedl, že od zániku společně hospodařící domácnosti odvisí také posouzení, jaké domácnosti byl členem syn žalobce od června do prosince 2017. Soud měl za prokázané, že převážnou část tohoto období byl nezletilý syn ve faktické péči manželky žalobce, se kterou proto tvořil společně hospodařící domácnost. Žalobce proto v tomto období neměl právo na daňové zvýhodnění na vyživované dítě.

[5] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by žalovaný nadbytečně poučil manželku žalobce o účelu prováděného výslechu. Skutečnost, že jí žalovaný objasnil význam pojmu *společně hospodařící domácnost* bylo účelné a nebylo excesivní. Neporušil přitom ani povinnost mlčenlivosti.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po tom, co krajský soud rozhodnutí žalovaného již jednou zrušil a zavázal jej, aby se v dalším řízení zabýval reálným stavem

a okolnostmi péče o nezletilého syna. Tvrdí, že žalovaný byl ovšem v řízení předcházejícím vydání nyní napadeného rozhodnutí pasivní, a byl to naopak pouze stěžovatel, kdo předložil další důkazní prostředky a navrhl výslech svědků. Namítl, že „[a]niž by se soud nyní zabýval jím dříve uloženým pokynem, tedy prokázání skutkového zjištění stavu a okolnostmi péče o nezletilého syna, tak za stejně zjištěného, resp. za stavu doloženém stěžovatelem, soud nyní rozhodl zcela opačně. Tím se jeho rozhodnutí dostalo do zjevného rozporu s legitimním očekáváním stěžovatele (zásada rozhodnutí ve stejné věci stejně). Pak se takové rozhodnutí soudu nutně jeví jako překvapující, porušující základní zásady soudního řízení, resp. jako nezákonné.“

[8] Dále podle stěžovatele podání trestního oznámení nebo vykázání žalobce nesvědčí o vůli navrhuje osoby nadále nesdílet společně hospodařící domácnost, byly pouze prozatímní ochranou proti domácímu násilí. Krajský soud přitom při výkladu vůle manželky stěžovatele opomenul požadavek § 570 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, aby projev vůle nepřítomné osobě došel. To se podle stěžovatele stalo až v den, kdy jeho manželka opustila společnou domácnost. Svým výkladem krajský soud aprobejuje jednání, jímž jeho manželka zneužila institut vykázání pro svůj jiný úmysl.

[9] S ohledem na to, že krajský soud posuzoval existenci společně hospodařící domácnosti na základě projevu manželčiny vůle, měl dále při posouzení, k jaké domácnosti příslušel jeho syn, zkoumat i jeho vůli, popř. vůli stěžovatele. Stěžovatel se domnívá, že zkoumal-li pouze vůli matky, je toto hodnocení diskriminační. V bytě, který rodina do května 2017 obývala, bydlel syn stěžovatele i po jeho vykázání, a oba se synem tak byli členy společné domácnosti. Manželka žalobce informovala o „přemístění“ jeho syna až v okamžiku, kdy se s ním v červenci 2017 odstěhovala, a nikdy nedošlo ani ke změně synova bydliště. Stěžovatel tvrdí, že krajský soud nepatřičně zaměňuje pojem strpění péče s obsahem rodičovské odpovědnosti a nepatřičně rozlišuje pojmy styk a péče. Stěžovatel upozornil na to, že podle výkladu krajského soudu by v případě protiprávního jednání (např. únosu) nárok na uplatnění daňového bonusu měl jen únosce a v případě dlouhodobé hospitalizace by dokonce zanikl.

[10] Stěžovatel také poukázal na to, že krajský soud k poučení svědkyně v daňovém řízení uvedl, že „je na uvážení správce daně, kdy a v jakém rozsahu poučení daňovému subjektu poskytne“ (bod 23 napadeného rozsudku). Vytkl proto krajskému soudu, že přehlédl zásadní rozdíl mezi daňovým subjektem a svědkem. Zopakoval, že nadbytečným poučením a porušením mlčenlivosti ze strany správce daně byla hodnota výpovědi svědkyně zásadně oslabena. Krajský soud další návrhy stěžovatele na výslech svědků „odbyl“ s tím, že by měli prokázat, že manželka stěžovatele ve společném obydlí v červnu a červenci bydlela. Podle stěžovatele ovšem krajský soud nemůže předjímat, co by svědek vypověděl.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitka, že nepostupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu a že by byl v odvolacím řízení pasivní, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. V otázce výkladu společně hospodařící domácnosti se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku. Nesouhlasí se stěžovatelem, že by měl

projev vůle nesetrvávat ve společné domácnosti spočívat jen v tom, že se osoba odstěhuje. Samotný fakt, že manželka podala trestní oznámení na stěžovatele z přečinu týraní osoby žijící ve společném obydlí, aby docílila vykázaní stěžovatele z obydlí, vypovídá o tom, že jasně projevila vůli nedsílet se stěžovatelem společnou domácnost. Podání trestního oznámení jasně svědčilo o vůli stěžovatelovy manželky, bez ohledu na to, že bylo následně shledáno jako krivé obvinění.

[12] Žalovaný shrnul, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je pro uplatnění daňového zvýhodnění stěžovatelem v nyní posuzované věci podstatné určení, zda to byl stěžovatel, s nímž (v jehož domácnosti) převážně dítě v rozhodném období žilo. Stěžovatel přitom netvrdil, že by o syna pečoval více a ani nepředložil žádné důkazy, které by zpochybňovaly rozsah péče jeho manželky. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by manželku stěžovatele nadbytečně poučil. Naopak, podle něj bylo pro vedení výslechu žádoucí pojem společně hospodařící domácnost objasnit. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Stěžovatel následně ve své replice zopakoval svou kasační argumentaci. Námitka, kterou žalovaný považuje za nepřípustnou, nebyla sice v žalobě výslovně zdůrazněna, krajskému soudu měla být ovšem známa, neboť tato námitka byla součástí vyjádření stěžovatele v daňovém řízení a soud měl vycházet z pečlivého posouzení celého spisu. Žalovaný podle něj svévolně vykládá vůli stěžovatelovy manželky, která nebyla v daňovém řízení prokázána. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že by měl prokazovat, že o syna pečoval ve větším rozsahu, neboť jeho rodičovská práva vychází z právní úpravy v občanském zákoníku. Správce daně by přitom podle něj měl znát kromě daňového práva také soukromé právo. Manželka stěžovatele se dopustila „vnitrostátního únosu“ jeho syna, jednalo se tedy o protiprávní stav, jenž nemůže změnit příslušnost dítěte k společně hospodařící domácnosti.

[14] Podle stěžovatele měl žalovaný také přistupovat ke svědecké výpovědi jeho manželky *a priori* ostražitě. Rozsah poučení je taxativně stanoven v § 6 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (přiměřené poučení osob zúčastněných na správě daní o jejich právech a povinnostech), a tak správce daně jednal v rozporu se zákonem, jestliže jeho manželku poučil o výkladu právního institutu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

III.a K námitce pasivity žalovaného a rozporu jeho postupu s předchozím rozsudkem soudu

[16] Stěžovatel namítá, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem krajského soudu, v navazujícím daňovém řízení byl pasivní a následně rozhodl totožně za stejné

důkazní situace. Tato námitka je nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil již v žalobě, ačkoli tak učinit mohl. Pokud by tuto námitku uplatnil, mohl by se s ní krajský soud vypořádat a napadený rozsudek by tak nemusel být pro stěžovatele „překvapivý“.

[17] Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že skutková zjištění byla od zrušení předešlého rozhodnutí žalovaného před vydáním napadeného rozhodnutí naopak doplněna, nejednalo se proto o stejnou důkazní situaci jako v předešlém řízení.

III.b K pojmu společně hospodařící domácnost a projevu vůle nebýt jejím členem

[18] Stěžovatel v dodatečném daňovém přiznání za rok 2017 uplatnil slevu na manželku podle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů za všech 12 měsíců. Pro uplatnění této slevy požaduje § 35bb zákona o daních z příjmů mimo jiné to, aby stěžovatel žil se svou manželkou ve *společně hospodařící domácnosti*. Podle § 35ba odst. 3 téhož zákona pak platí, že poplatník může uplatnit slevu ve výši jedné dvanáctiny za každý kalendářní měsíc, na jehož počátku byly splněny podmínky pro uplatnění nároku na snížení daně. Spor se nyní vede o naplnění této podmínky v období června a července 2017, před jehož počátkem manželka žalobce činila úkony k ukončení společného soužití s žalobcem; fakticky ovšem opustila byt, v němž rodina společně do té doby žila, až v průběhu července 2017.

[19] Stěžovatel v tomto ohledu zaměňuje dva významy slova *domácnost*: zatímco zákon o daních z příjmů jej pojímá ve smyslu *společenství osob*, stěžovatel trvá na tom, že společně hospodařící domácnost (tedy v jeho chápání spíše „obydlí“) musí osoba *fyzicky* opustit.

[20] Podle § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů se totiž společně hospodařící domácností rozumí *společenství fyzických osob, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby*. Důvodová zpráva k zákonu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, (který do zákona o daních z příjmů vložil ustanovení § 21e) vysvětlila, že: „*v návaznosti na skutečnost, že NOZ již neobsahuje definici pojmu ‚domácnost‘, [...] vznikla potřeba tento pojem definovat alespoň pro účely daně z příjmů. Použitá definice je původní definicí ‚domácnosti‘ ze zákona č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů*“.

[21] Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že je pojem *společně hospodařící domácnost* potřeba vykládat shodně jako pojem *domácnost* obsažený v § 115 zákona č. 40/1964 Sb.

[22] Z judikatury Nejvyššího soudu plyne, že „*[o] společnou domácnost dvou nebo více fyzických osob jde [...] jen tehdy, jestliže spolu skutečně a trvale žijí na jednom nebo více místech a jestliže opravdu společně uhrazují náklady na své potřeby. Žádná fyzická osoba nemůže žít trvale ve spotřebním společenství s jinou fyzickou osobou proti své vůli; dvě nebo více fyzických osob tvoří společnou domácnost, jen jestliže všechny spolu opravdu chtějí trvale žít a společně uhrazovat náklady na své potřeby*“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2301/2012; dále také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3135/2019 a tam citovaná judikatura).

[23] Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel a jeho manželka od července 2017 nevedli společně hospodařící domácnost. Manželka stěžovatele projevila vůli ji se stěžovatelem již dále nesdílet tím, že učinila kroky k jeho vykázaní, a následně i ke svému odchodu ze společného obydlí [uzavření (pod)nájemní smlouvy na jiný byt a jeho zařizování]. Pro věc je proto nepodstatné, zda bylo vykázaní zákonné či v jaký okamžik manželka definitivně opustila společné obydlí. Ve chvíli, kdy začala činit kroky pro ukončení společného soužití, mohla sice totiž se stěžovatelem nadále sdílet obydlí, bylo ovšem zjevné, že tak již nečiní s úmyslem tam žít *skutečně a trvale*.

[24] Námitka, že stěžovatel nevěděl o tomto úmyslu dříve, než se jeho manželka fakticky vystěhovala, se zdá až absurdní, neboť prvním projevem této vůle bylo právě jeho vykázaní na základě tvrzení manželky o tom, že ji měl stěžovatel týrat. Nejvyšší správní soud přitom nijak nehodnotí „vhodnost“ využití trestního oznámení či nezákonnost vykázaní; v této věci je důležitá pouze vůle, kterou tímto (i nezákonným) jednáním, manželka stěžovatele projevila. Ta byla zjevná a nesporná.

III.c K příslušnosti syna ke společně hospodařící domácnosti

[25] Stěžovatel v dodatečném daňovém přiznání za rok 2017 uplatnil taktéž daňové zvýhodnění na vyživované dítě (nezletilého syna) podle § 35c zákona o daních z příjmu za všech 12 měsíců. Na toto daňové zvýhodnění měl přitom nárok, jen pokud s ním jeho syn žil po tuto dobu ve *společně hospodařící domácnosti*.

[26] Vyživované dítě může být pro účely § 35c zákona o daních z příjmů členem pouze jedné společně hospodařící domácnosti (rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Afs 155/2019 - 46, bod 37; či ze dne 30. 11. 2023, č. j. 3 Afs 254/2021 - 42, bod 34). „*Znaky společně hospodařící domácnosti podle § 21e odst. 4, tedy trvalost žití a společné uhrazování nákladů na své potřeby, vyjadřují ve vztahu k dítěti určitou míru integrace dítěte do společně hospodařící domácnosti jeho rodiče, která se projevuje jak tím, že daný rodič o dítě pečuje, tráví s ním čas a živí jej, ale také tím, že dítě se cítí být součástí života daného rodiče a spolupodílí se na chodu domácnosti*“ (rozsudek NSS č. j. 8 Afs 155/2019 - 46, bod 40). Je přitom třeba zjistit, ve vztahu ke kterému rodiči jsou tyto znaky naplněny více. „*To bude dáno zejména kvantitativním ukazatelem, tedy tím, ve které domácnosti žije dítě objektivně více. Subjektivní vnímání situace rodičem a dítětem a kvalita poskytovaného zázemí nemohou být pro tyto účely rozhodující [...]. Naopak rozhodnutí soudu o svěřeni dítěte do péče může základním ukazatelem, jelikož předurčuje rodiče, s nímž bude dítě trávit většinu času, a který o něj bude osobně pečovat*“ (tamtéž). Je ovšem nutné zkoumat skutečný stav věci, neboť reálný rozsah styku může být odlišný od toho, který je formálně stanoven opatrovnickým soudem. Důkazní břemeno v takovém případě tíží daňového poplatníka, kterému dítě do péče svěřeno nebylo. Až pokud jsou péče a styk s dítětem rovnoměrně rozprostřeny mezi oba rodiče, je namísto zkoumat naplnění dalších znaků (tamtéž, bod 41).

[27] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovateli v tom, že měl žalovaný zkoumat vůli dítěte nebo jeho samotného pro určení, s kterým rodičem syn stěžovatele vedl od června 2017 společně hospodařící domácnost. Pro toto posouzení je rozhodný okamžik, kdy zanikla společně hospodařící domácnost jeho rodičů. Od této chvíle již rodiče o dítě

nepečovali společně a syn stěžovatele tak mohl tvořit společně hospodařící domácnost pouze s jedním z nich. V daňovém řízení bylo prokázáno, že byl syn ve faktické péči matky a s otcem se stýkal v menším rozsahu než s matkou. Stěžovatel netvrdil ani neprokázal opak. Na jeho případ se tedy uplatní výše uvedené judikaturní závěry kasačního soudu. Jelikož bylo postaveno najisto, v jakém rozsahu rodiče v rozhodném období o svého syna pečovali, nebylo potřeba zkoumat další okolnosti.

[28] Stěžovatel se mýlí, spojuje-li rodičovskou odpovědnost s daňovým zvýhodněním. Jak Nejvyšší správní soud shrnul v předchozím odstavci, daňově relevantní je v tomto případě způsob úpravy péče, resp. rozsah styku s dítětem, a to ten faktický. Z toho vyplývá, že ani právní stav – bydliště dítěte – nemůže být pro nynější věc podstatný. Stejně jako u posouzení existence společně hospodařící domácnosti s manželkou stěžovatele nebylo ani rozhodné, kdy manželka s jeho synem fakticky opustili společné obydlí. Nesouhlas stěžovatele s takovým posuzováním příslušnosti dítěte k společně hospodařící domácnosti na tom nemůže nic změnit.

III.d K námitce nadbytečného poučení svědkyně a porušení mlčenlivosti a k neprovedeným důkazům

[29] Stěžovatel brojí proti vypořádání jeho námítky nadbytečného poučení svědkyně a porušení mlčenlivosti krajským soudem. V jeho argumentaci ovšem absentuje hlubší polemika s odůvodněním napadeného rozsudku. Z kontextu odůvodnění je zřejmé, že krajský soud v bodě 23 rozsudku pouze zaměnil slova „osoba zúčastněná na správě daní“ za „daňový svědek“, a to přinejmenším proto, že v této větě krajský soud pouze shrnuje obsah zákonného ustanovení, které slova „osoba zúčastněná na správě daní“ obsahuje. S otázkou věrohodnosti manželky stěžovatele a porušení mlčenlivosti ze strany žalovaného se krajský soud dostatečně vypořádal (body 22 a 23 napadeného rozsudku) a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry taktéž ztotožnil.

[30] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčil ani tomu, že by krajský soud „odbyl“ stěžovatelovy návrhy na výslech svědků nebo nedovoleně předjímal, co by měli jednotliví svědci vypovědět. Ze záznamu z jednání ze dne 26. 9. 2024 totiž kasační soud zjistil, že byl stěžovatel krajským soudem vyzván k předložení důkazních návrhů, ten ovšem žádné návrhy neuplatnil, a krajský soud proto dokazování neprováděl. Odůvodnil-li krajský soud v bodu 24 napadeného rozsudku neprovedení výslechu svědků, ačkoli ve skutečnosti žádný návrh na jejich výslech neexistoval, dopustil se pochybení. To nicméně nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Napadený rozsudek krajského soudu je z výše uvedených důvodů zákonný, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační

stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu Ivo Pospíšilem v právní věci žalobce: **Ing. M. S.**, zastoupen JUDr. Lenkou Rivolovou, advokátkou se sídlem Na Truhlářce 1455/13, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2023, č. j. 35786/23/5200-10421-712985, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2024, č. j. 62 Af 1/2024-64,

t a k t o :

V odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Afs 264/2024 - 40, **se v y p o u š t í** první věta bodu 23 **a n a h r a z u j e** **se** zněním:

Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel a jeho manželka od června 2017 nevedli společně hospodařící domácnost.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Afs 264/2024 - 40, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce. Následně kasační soud zjistil zjevnou chybu v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku (v bodě 23), spočívající v uvedení nesprávného měsíce. Namísto měsíce července mělo být v odůvodnění uvedeno, že stěžovatel a jeho manželka nevedli společnou domácnost již od června 2017.

[2] Podle § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chybu v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti.

[3] V souladu s citovaným ustanovením ve spojení s § 120 s. ř. s. předseda senátu tímto usnesením opravil zřejmou nesprávnost v odůvodnění rozsudku, spočívající v uvedení nesprávného měsíce (července namísto června).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. února 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu